

Baptista Teológiai
Budapest
Könyvtár

„Béküljétek meg az Istennel!”

Alapítva: 1895

1997. JÚNIUS 15.

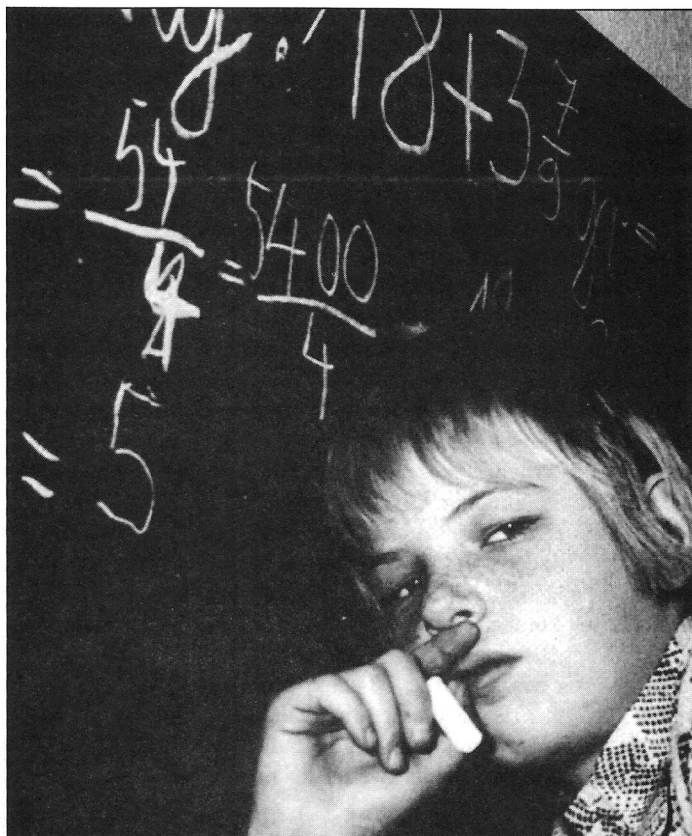
A BAPTISTÁK HETILAPJA

XCI. ÉVF. 24. SZÁM

Bizonyítványosztás idején

A TELEVÍZIÓ VISSZATÉRŐ MŰSORSZÁMAI között a legmegrendítőbb az, amely eltűnt gyermekek fényképeit, adatait mutatja be. Ijesztően sokan vannak, és ez a szám ugrásszerűen megnövekszik a tanév végén, bizonyítványosztáskor. Nem a kitűnő tanulók bújdosnak el, mégcsak nem is a közepesek, hanem a szülői számonkéréstől rettegő megbukottak. De miért most? Miért nem előbb? Hiszen az órákon hallottak visszaadásának képtelensége és az elvégezetlen feladatok miatt kapott „karók”, elégtelenek már jóval korábban jelezték, hogy mindaz, amiért az iskola létezik, számukra teljesen hiábavaló, mintha nem is lenne. Az év lezárása előtt azonban – legalábbis elméletileg – fennállott az esély a javításra. Az elégtelen bizonyítvány azonban nemcsak azt rögzíti fehéren-feketén, hogy ez az esély kihasználatlan maradt, hanem azt is jelzi, hogy a normális időkereten belül nincs is több esély. Marad a pótvizsga, vagy jöhet az évismétlés.

MIKÖZBEN A BIZONYÍTVÁNYOSZTÁS ez ijesztő mellékhatásán tűnődöm, belém nyilall a felismerés: Mi lenne, ha a szeptembertől júniusig tartó missziói időszakot – lelki tanévet – is valamiféle okmányban rögzített és bárki által olvasható osztályzattal értékelnék. Miközben mi már olykor amiatt is morgunk, ha szépreményű gyermekünk bizonyítványában az általunk elvárt jelek helyett itt-ott jó vagy éppen közepes jegyet olvashatunk, egyáltalán nem nyugtalanít bennünket – hiszen írásban rögzített nyoma nincs –, hogy mi viszont lelkileg messzre elmaradtunk attól, amire eljuthattunk volna a hátunk mögött lévő missziói év alatt. Tíz értékes hónap során égi Mesterünk földi tanítókát – lelkipásztorokat, biznyságtéveket – igénybevéve legalább száz prédikációval, több száz énekkel, számtalan verssel, biznyságtétellel, szabadon hozzáférhető lelki olvasmánnyal oktatott, nevelt minket. Vajon hagyott-e mindez valami nyomot bennünk? Változtunk-e, növekedtünk-e általuk?

Tíz hónap már elegendő hosszú idő arra, hogy a változás – ha egyáltalán történt ilyen – érzékelhető legyen. Fokról fokra fölváltotta-e ingerlékenységemet a szelídség, a szolgálatban megmutatkozó restségemet a misszióra való készség, a fukarságot a jókedvű adakozás? Szeretetre méltóbb családtaggá, megbízhatóbb vállalkozóvá, szívélyesebb szomszédá formálódta-e a Mester iskolájában? Vagy maradt minden a régiben?

SOK GYERMEK HALLJA MAJD e napokban: „Hát ezért taníttalak, ezért áldozok rád, hogy aztán hanyagságod legyen a hála!” Ők kénytelenek lesznek ezt végighallgatni. De vajon nekünk lesz-e fülünk meghallani a lelkünkben megszólaló – most még szelíd – hangot: „Önmagam áldoztam érted, iskolámba fogadtalak, a minden igazságra megtanító Szentlélek által kutathattad az örök Ige tökéletes tananyagát, hol maradt mégis a növekedés, gyermekem?” Szégyenünkkel elfutnánk, elbujdosnánk előle, de ez nemcsak lehetetlen, hanem értelmetlen is lenne, hiszen nem oldana még semmit sem. Az egyetlen, amit tehetünk, hogy irgalmában bízva így kérjük Őt: „Uram, most nem sikerült, de adj nekem még egy esztendő, javításra, javulásra való időt! Most még ne mondd ki rólam megmásíthatatlan ítéleted! Várj a végbizonyítványommal!”

Ha mindezt mély bűnbánattal és visszavonhatatlan szent elhatározással megteszed, Ő elfogadja kérvényedet, és iskolájában a javulást már a vakációban elkezdheted.

Győri Kornél

A Lídia Alapítvány pályázata

A Lídia Alapítvány 1997-ben is – korlátozottabb mértékben, mint eddig –, lehetőséget kíván adni elsősorban többgyermekes, vagy szociálisan nehéz helyzetben levő családok 7-14 éves korú gyermekeinek, hogy a Baptista Egyház Tahi Táborában valamelyik nyári gyermekhéten üdülhessenek az alapítvány költségén.

Támogatásban csak az részesülhet, akinek jelentkezését a tábor már elfogadta. A támogatást írásban kell kérni az alábbi címen. A levél tartalmazza a kiválasztott időpontot, és egy lelkipásztori, vagy a polgármesteri hivatalból való ajánlást. Pályázhatnak más felekezetű, ill. nem hívó családból származó gyermekek is, ha szívesen vállalják egy keresztyén gyermektábor programját, légkörét.

Minden kérvényre írásban válaszolunk.

Dr. Herjeczki Kornél

1114 Budapest, Szabolcska Mihály u. 16/b.

Heti szemle

A pápa „kiigazította“ az evangélistákat, egyéni értelmezést adva a Bibliának. II. János Pál szokásos szerdai (május 21-i) audienciája alkalmával az egyházi köröket is meglepve arról beszélt, hogy a Szentírás elhallgatja az igazságot Krisztus feltámadásának körülményeiről.

*

A pápa szerint – legalábbis ez esetben – nem az a valóság, amit a Biblia ír. Máté, Márk, Lukács és János tévedtek, vagy tudatosan hallgattak el történeteket, amikor a feltámadás körülményeiről és annak tanúiról hírt adtak. A katolikus egyház fő megfogalmazása szerint az evangéliumoktól eltérően „joggal gondolható, hogy a Madonna volt az első személy, aki előtt a feltámadt Krisztus megjelent” – mondta a pápa.

Nem ez az első alkalom, hogy Karol Wojtyła e „valószínűségről” beszél. Három évvel ezelőtt, húsvét hétfőjén egy improvizált kitérőjében már említést tett azon meggyőződéséről, hogy nem a bűnbe esett Mária Magdaléna volt a Messiás feltámadásának első tanúja. Most történt meg azonban először, hogy hivatalos formában – a pápai kihallgatás közepette – átértékelte az evangéliumokat. Olyan egyéni olvasatát adta a Szentírásnak, ami abban nem szerepel. Kinyilatkoztatása azonban nem tartozik a pápai csallhatatlansággal megerősített tézisek körébe.

Az evangélisták a feltámadt Jézus több jelenéséről is beszámolnak, de senki sem említi közülük Krisztus és édesanyja találkozását. A pápa szerint azonban „e hallgatásból nem következik, hogy Krisztus ne jelent volna meg Máriának.”

A katolikus egyház fő szerint inkább azokat az indokokat kell megkeresni, amik az evangélisták „hallgatását” motiválták. II. János Pál a maga részéről egy meglehetősen furcsa teóriát kockáztatott meg. „Ha az Újtestamentum szerzői nem beszélnek Mária és feltámadott fia találkozásáról, annak oka az lehet, hogy egy ilyen tanúságtétel az anyai elfoglaltság miatt hiteletlen lett volna a feltámadást tagadók szemében.”

A pápai állásfoglalás gyökerei – a valósi megfontolásokon túl – kétségkívül Karol Wojtyła egyéni sorsában, anya- és Mária-kultuszában keresendők. II. János Pál teóriáját még közvetlen környezete is tapintatos, de értelmetlen kritikával és képtelenséggel fogadta.

Magyar egyházi források szerint is a pápa egyéni értelmezéséről van szó, ami azonban nem újdonság. Ehhez hasonló nézetek már az I. században napvilágot láttak. Ezek azonban nem jelentenek követendő állásfoglalást a hívek számára. (Népszabadság)

Nagy Csaba

Közös közlemény

Mennyei Atyánk iránti hálával közöljük kedves testvéreinkkel, hogy régi vágyunk teljesült 1997. május 15-én, amikor testvéri találkozóra, tanácskozásra került sor.

Jó volt a 133. zsoltár szellemében együtt imádkozni a világon élő magyar baptista testvérek krisztusi egységéért. A tanácskozás ennek szellemében folyt. Együtt kerestük annak a módját, miként lehetne ezt az Ige fényében előbbre segíteni. Összefogásunknak néhány jól meghatározott célja van, amit külön-külön is fontosnak tartunk, de együtt talán hatékonyabban tudnánk megvalósítani. Ezek közül megemlítnék néhányat:

- egymásért és együtt vállalt szeretetszolgálat;
- lelki és anyagi segítségnyújtás;
- vallásszabadság és az emberi jogok tiszteletben tartásának előmozdítása;
- missziói és tanulmányi utak szervezése;
- missziói céljainkat elősegítő sajtótermékek kölcsönös megosztása, terjesztése;
- kapcsolataink ápolása érdekében találkozások, konferenciák szervezése stb.

Évekkel ezelőtt már fölvetődött a Magyar Baptisták Világszövetségének, illetve a Magyar Baptisták Nemzetközi Missziója létrehozásának gondolata. Ez utóbbi mellett közös megállapodás is született 1995 augusztusában a Tahi táborban. A kivitelezés bizonyos okok miatt elmaradt.

Tanácskozásunk testvéri légköre följosít arra a reménységre, hogy közös vágyunk a közeljövőben megvalósulhat. Ennek érdekében a tőlünk telhetőt megteszük.

Hisszük, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus továbbra is vezetni fog minket a Szentlélek által, hogy ez az Ő dicsőségét és népünk javát szolgálja.

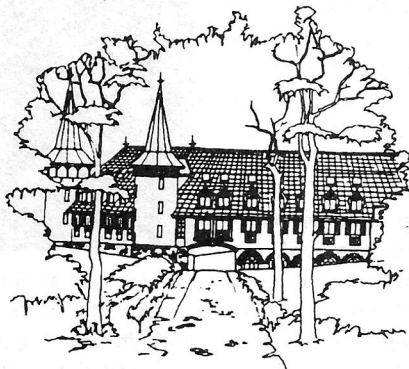
Nagyvárad, 1997. május 15.

Dr. Almási Mihály
a Magyarországi Baptista
Egyház elnöke

Kulcsár Sándor
az Észak-Amerikai Magyar
Baptisták Szövetségének
elnöke

Mike Béla
a Romániai Magyar
Baptista Gyülekezetek
Szövetségének elnöke

Pünkösdhétfő Tahiban

Reggel fél tíz körül járhat az idő. Lassan ballagok a tábor felé vezető úton. Néhány kocsit hajt el mellett, vélhetőleg ők is a konferenciára tartanak. A kapuban néhány testvérral találkozom, üdvözlünk egymást: „Az ÚR áldja meg!” Tovább indulok „Jeruzsálem” felé, látom, hogy már egész sokan összegyűltek az atyafiak, beszélgetnek, a gyerekek játszanak. Egy ige jut az eszembe: „Mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek... csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor...” (133. zsoltár)...

A délelőtti istentiszteleten Pátkai Béla lelkipásztor testvértől hallgattunk meg egy előadást a Róm 8:1-16 alapján a Szentlélek munkálkodásáról, folyamatos jelenlétéről a világban és Isten népe életében. Hallottunk arról, hogy a testies gondolkodás és cselekvés kizárja a Szentlélek vezetését az életünkben. A ve-

le való közösség fenntartásához arra van szükség, hogy önmagunkat megalázzuk, saját elképzeléseinket feladjuk. A Szentlélek jelenlétét nem a hangos, látványos show-műsorhoz hasonló alkalmakban tapasztalhatjuk meg, hanem abban, miként formál át bennünket más emberré.

Az előadás után arra nyílt lehetőség, hogy kis csoportokban beszélgezzünk az elhangzottakról és együtt imádkozzunk.

A kora délután a közösség építésével telt el. Kettesével, hármassával sétálgató, beszélgető testvéreket lehetett látni a tábor területén mindenfelé, az újonnan épült kosárlabda pálya irányából pedig felszabadult játék zaja hallatszott.

Délután evangélizációs alkalmat tartottunk. Először különböző szolgálatokat hallgattunk meg, majd Dan László lelkipásztor testvér szólított fel minket az Isten felé fordulásra a 73. zsoltár alapján. A hívőket is gyakran támadó kísértésre hívta fel a figyelmet, hogy a bűnösök sikerét látva, ne az ő példájuk alapján akarjuk döntéseinket meghozni. Amit a világ adhat, az nem ér fel az üdvösséggel.

A gyülekezetet és az összevont énekkart Jobbágy István testvér vezette az éneklésben. Örömmel hallgattuk a Tahi Team szolgálatát is.

Szeretnénk, ha a Tahi tábor betölthetné rendeltetését a hit mélyítésében, a közösség építésében. Érezzünk felelősséget iránta!

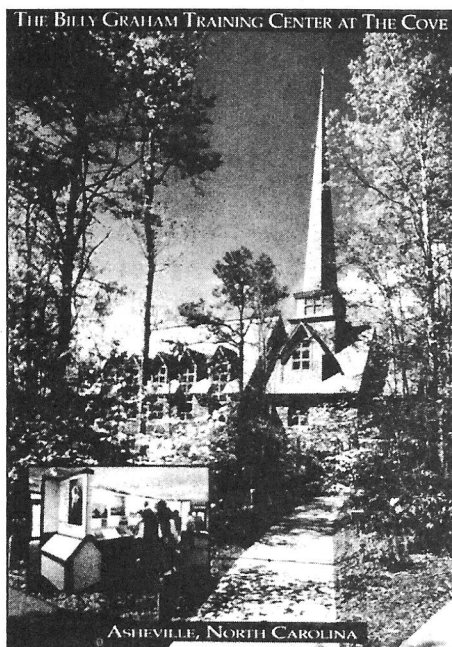
K. M.

Bárányok csak bárányoktól születnek

(Amerikai útibeszámoló)

Május 19-24-ig egy fontos nemzetközi evangélizációs konzultáción vettünk részt Révész Árpád testvérrel Amerikában. A konzultációt a Billy Graham Evangélizációs Társaság szervezte.

A Billy Graham Training Center Észak-Karolinában Asheville közelében a Blue Ridge-hegység egyik festői völgyében épült egy 1500 holdnyi természetes parkká fejlesztett területen. A szinte teljesen új továbbképző központ épületei között meredek sétatutak és szerpentinek kígyóznak rózsaszín, fehér és piros virágú rododendron-, meg hortenziabokrok között. A béke, a tisztaság szelleme lengi körül a tájat és a konferencia résztvevőit, szervezőit.

A továbbképző központ kápolnája és a Billy Graham Kiállítási Központ. A templomot a magyar származású Csatlós család építtette.

Több mint 60 országból mintegy 180 résztvevő (több mint 200 egyház és egyházi szervezet képviselőjében) hallgatta reggel 8-tól este 10-ig az értékesebbnél értékesebb beszámolókat, előadásokat, amelyek a program gerincét képezték, de természetesen jutott idő az áhítatokra, közös éneklésre, a csoportbeszélgetésekre. A téma a világ-evangélizáció volt. Kontinensenként, országonként más és más módszereket találhatunk, de az Úr misszió-parancsa elől egyetlen ország egyetlen egyháza sem térhet ki. Révész Árpád testvért, a Billy Graham Evangélizációs Társaság magyarországi képviselőjét kértem arra, hogy a bennünket is érintő fontos témákról számoljon be. Ebben a cikkben csak néhány élményemet szeretném megosztani az olvasókkal.

Jó volt hallani, hogy a Billy Graham Evangélizációs Társaság nem hisz a tömeg-evangélizációkban, hanem pontosan tudja, hogy az evangélium terjedéséhez alapvetően két ember kell: az evangélista és a segítségére, mentésre szoruló bűnös ember.

Bob Williams, a társaság nemzetközi igazgatója ezt a maga életéből vett példával világította meg. Elmondta, hogy nem jó úszó. Egy alkalommal begörcsölt a medencében. Felesége és a barátai ott ültek a medence szélén. Beszélgettek. Amikor először feldobta a víz, még tudott segítségért kiáltani, de nem hallották meg. Amikor másodszor történt ugyanez, már alig tudott kiáltani. Amikor aztán valaki kimentette, nem kérte tőle, hogy ki, hogy „milyen vallású”. Az ő számára az életet jelentette az az „idegen”. Vajon meghalljuk-e a haldoklók kiáltását? Rokoncaink, gyermekeink, szüleink kiáltását? Azokét az „idegenekét”, akikért az Úr meghalt, s akiket ránk bízott?

A társaság csak egyetlen eszköznek tekinti magát Isten „szerszámos ládájában”. Isten, Jézus Krisztus a Szentlélek által nem tömegeket szólít meg, hanem egyes embereket. Akkor is ez kell hogy történjék, ha az evangélista tömeg előtt hirdeti az igét. A bárányokat bárányok „szülik”, nem pásztorok. A gyülekezetek tagjai nélkül, „bárányok” nélkül nem képzelhető el a misszió. A meddő bárányokból álló nyáj megöregszik és elpusztul. Persze azt sem szabad elfelejteni, hogy a lekipásztor is bárány!

Augusztinus mondta, hogy az üres templomokban nincs jelen Isten, de az is igaz, hogy nem bizonyíték Isten jelenléte a tele templom sem. Mégis törekednünk kell arra, hogy egyre több embert szólítsunk meg. Billy Graham 1973-ban a dél-koreai evangélizáció záró alkalmán egymillió-százezer ember előtt prédikált. A történelem során az volt a legnagyobb tömeg, amely valaha is összegyűjtött vallásos összejövetelre igét hallgatni. Ennek ellenére sem mérhető számokban a siker. Az ún. „siker-teológusoknak” és „siker-evangélistáknak” figyelniük kellene arra, hogy a Bibliában egyetlenegyszer fordul elő a siker mint ígéret, ennek feltétele pedig: az Ige, a Biblia tanulmányozása és megtartása (Józsué 1:8).

Hogy indult Billy Graham? Úgy, hogy egy farmer 1934-ben, Észak-Karolinában nagy nehezen megengedte, hogy a barátai ébredésért imádkozzanak a házában. Isten úgy hallgatta meg az imát, hogy megtért a farmer fia. Ez a fiú volt Billy Graham.

Henry Halley 24 évet töltött az amerikai hadseregben mint katonatiszt, 30 éve az evangélizációk szervezője. Beszélgettem vele. Többek között ezt mondta: „Nem tudom, melyik 'katonaság' volt a nehezebb.” Előadása végén elővett a zsebéből egy márványgolyót, amelyen a kontinensek voltak kiábrázolva. Elmondta, hogy mindennap a kezébe veszi ezt a kis golyót és imádkozik az egész világért, közben arra gondol, hogy Isten így tartja a földgolyót a kezében.

(Azóta Szigetszentmiklóson mindenki kapott ajándékba egy üveggolyót, aki vállalta, hogy naponta imádkozik a misszióért.)

Az evangélizáció életmentés. Nem tehetünk sokat annak érdekében, hogy Krisztus széttöredezett teste, az egyház egységesebb legyen. Csak megjegyzem, hogy jelenleg mintegy 22.000 protestáns egyházi szervezet van a világon. Azért viszont igen, hogy a mellettünk fuldoklót kimentsük, azt a valakit, akit konkrétan ránk bízott az Úr.

A gyülekezeteknek olyan vezetőkre van szükségük, olyan diakónusokra, presbiterekre, akik: rendszeresen olvasák a Bibliát, komoly imaéletük van, hajlandók tanulni a missziót és mindig, minden gyülekezeti alkalmon ott vannak.

Theo Kunst, Révész Árpád és Almási Mihály – a Konferencia szünetében

Hitre, reményre, bizalomra van szükségünk. Ne azt mondd, hogy a pohár félig üres, hanem azt, hogy félig tele van! Ugyanazt az imaházat lehet „félig üresnek” vagy „majdnem megtelt”-nek látni. Ez szemlélet kérdése...

A kinntartózkodás és az út költségeit teljes egészében a Billy Graham Evangélizációs Társaság fedezte.

Most nem folytatom a beszámolót, de talán még visszatérek a kétség kívül bátorító, erősítő konferenciára. Remélem, hogy ez az írás is bátorít némelyeket.

Dr. Almási Mihály
szövetségi elnök